

Επί ξυρού ακμής η αξιοπρέπεια

Άρθρο του **Χρήστου Γιανναρά**

Το μεγάλο αστέρι της δημαγωγίας, ο Ανδρέας Παπανδρέου, ήταν ο πρώτος στην Ελλάδα από τους επαγγελματίες της πολιτικής, που κατάλαβε την τεράστια, προπαγανδιστική δυναμική της λέξης «αλλαγή».

Διέγινωσε καίρια ότι ο καθένας προσλαμβάνει τη λέξη επενδύοντας σε αυτήν όχι κοινές ανάγκες (ούτε καν τις εξόφθαλμες και κραυγαλέες), αλλά τις ατομικές του επιθυμίες και ορέξεις (τα «απωθημένα» του).

Οι εκλογές, στις 18 Οκτωβρίου 1981, είχαν διαφημιστεί καταγιστικά ως η μέρα της «Μεγάλης Αλλαγής», και η «Αλλαγή» ως «όρος για την επιβίωση του έθνους, για την επιβίωση του λαού μας».

Χρήστος Γιανναράς

Καμιά ποτέ κυβερνητική αλλαγή στο νεοελληνικό κρατίδιο δεν ξεσήκωσε τέτοια παλλαϊκή υστερία, τέτοιο παραλήρημα ενθουσιασμού. Αυτονόητα ο καθένας επένδυε στην παπανδρεϊκή «αλλαγή» τα απωθημένα ορέξεων και επιθυμιών, λογικά αχαλίνωτων αλλά κομματικά εφικτών.

Στις 19 Οκτωβρίου, π.χ., επομένη των εκλογών, το πρωί, σε μεγάλο κρατικό νοσοκομείο της Αττικής, ο διευθυντής ιατρός χειρουργικής κλινικής έφτασε με το αυτοκίνητό του, όπως κάθε μέρα, στον χώρο στάθμευσης που του είχε ορίσει η διοίκηση του νοσοκομείου. Ο χώρος ήταν κατειλημμένος. Τον πλησίασε ένας κλητήρας: «Γιατρέ, αυτά που ήξερες, τελείωσαν. Σήμερα εδώ παρκάρει η καθαρίστρια, αύριο, όποιος έρθει πρώτος». Αντιπροσωπευτική εικόνα της ποικιλοτροπίας στην κατανόηση μιας «ριζοσπαστικής αλλαγής».

Οι «κατασκευαστές κοινής γνώμης» (απλοελλαδιστί: opinion makers) ξέρουν πολύ καλά την τεράστια δυναμική της πολυσημίας των λέξεων. Γι' αυτό και είναι αδιάστακτοι σε εκείνο το είδος της αναλήθειας, που πετυχαίνει ο προσεταιρισμός επιθετικών προσδιορισμών νοηματικά παραλλαγμένων.

Οι πασοκικές, τότε, ατοίδες, προσπάθησαν και πέτυχαν, σε μεγάλο βαθμό, να ταυτίσουν στις

συνειδήσεις: την «αλλαγή» με το καινούργιο, το καινούργιο με την «πρόοδο», την «πρόοδο» οπωσδήποτε με την άρνηση της «συντήρησης» και της «παραδεδομένης» πείρας των προγενέστερων.

Η σάτιρα των τότε αναρχικών, στα τότε Εξάρχεια, συνόψισε την πληθωρική ευφορία του Ανδρείσιμου σε ένα και μόνο σύνθημα, σε τοίχους: «Όλοι με την εκδρομή του ΠΑΣΟΚ στην Ολλανδία – αυτοηδονισμός δωρεάν».

Τις δημαγωγικές δεξιότητες του πολυταλαντούχου Ανδρέα δεν υπήρχε κόμμα με πολιτικό «τσαγανό», ικανό να τις χαλιναγωγήσει. Ο θεληματικός (με πυγμή) πολιτικός εκείνης της ώρας, Κωνσταντίνος Καραμανλής, είχε πια αυτοπαγιδευτεί στην κοντόφθαλμη μέθη της εγωτικής αυτάρκειας:

Τα οράματά του είχαν πραγματωθεί θριαμβικά, η Ελλάδα είχε ανοικοδομηθεί από τις καταστροφές του Μεγάλου Πολέμου και της Ζαχαριαδικής κακουργίας, η δικτατορία είχε από μόνη της καταρρεύσει και χάρη στην παιγνιώδη ευστροφία του Καραμανλή η πτώση της συμπαρέσυρε και τον θεσμό της Βασιλείας. Λαϊκό κόμμα, τελευταίο απήχημα πατριωτισμού, δεν υπήρχε πια, και πάλι χάρη στην Καραμανλική δεξιότητα.

Του είχε έγκαιρα «γυαλίσει» η μετοχή στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τον ξύπαζε η ιδέα (και το είχε ομολογήσει) «να είναι ο Έλληνας πρωθυπουργός στο ίδιο βάθρο με τους Ευρωπαίους πρωθυπουργούς»! Ως εκεί έφθανε η φιλοδοξία του, δεν μπορούσε ποτέ να διανοηθεί την αυτάρκειά του να σαρώνεται από την πασοκική, συμπλεγματική μέθη της «Αλλαγής».

Στα σαράντα χρόνια, από το 1981 ως σήμερα, η Ευρώπη του Καρλομάγνου, η «Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους», πέτυχε τον από πάντοτε στόχο της: την οριστική και ολοσχερή εξάλειψη κάθε ίχνους ιστορικής παρουσίας του Ελληνισμού στο γίγνεσθαι της Ευρώπης.

Ο πρώτος εφιαλτικός για τους Έλληνες «σταθμός» στην προγραμματική γενοκτονία τους ήταν η οθωνική αντιβασιλεία. Δεύτερος «σταθμός», η ιδιοφυώς μεθοδευμένη Μικρασιατική Καταστροφή. Τρίτος «σταθμός», η θριαμβική αυτοχειρία τής χωρίς την παραμικρή προετοιμασία εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ένωση – η ολοσχερής παραίτηση από κάθε πρόθεση εκτίμησης της ελληνικής ιδιαιτερότητας.

Ο μεθοδικός και ολοσχερής αποκλεισμός κάθε ενδεχόμενου μετοχής του Ελληνισμού στο γίγνεσθαι της Ευρώπης συντελέστηκε (σε τρίτη και τελική φάση) αθόρυβα, ανεπαίσθητα και απολύτως δολοφονικά: Με την γκανγκστερική, πραξικοπηματική επιβολή της μονοτονικής γραφής αποκλείστηκε στεγανά η ελληνική γλώσσα από τη συνεχή ανανέωση και τον αδιάκοπο πλουτισμό που της εξασφάλιζε η διαχρονικότητα.

Με την πεισματική, ολοσχερή εξόντωση της αυτοδιαχειριζόμενης κοινότητας (του θεσμικού κοινοτισμού) χάθηκε ανεπίστρεπτα το τελευταίο κατάλοιπο της ελληνικής δημοκρατίας.

Και, με την αυτοκτονική «αυτοκεφαλία» της Εκκλησίας, την αποκοπή της από την «καθολικότητα» και την ελληνική αρχοντιά του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αυτοκαταδικάστηκε ο Ελληνισμός στην περιθωριακή επαρχιωτίλα.

Μοναδική προοπτική μας η ιστορική εξαφάνιση – «ανεπαισθήτως, από τον κόσμο έξω».

Στις πολιτικές ειδήσεις, η «Κ» της Κυριακής 9/5 διατύπωνε υπαινιγμό για δυσaréσκεια του πρωθυπουργού Κυριάκου από την έκδηλη ανάσα αξιοπρέπειας που πήραμε οι Έλληνες με τις απαντήσεις Δένδια στη θρασύτητα Τσαβούσογλου. Οτι πιθανόν σχεδιάζεται «μετακίνηση» Δένδια,

αντικατάστασής του με μμητή της ακίνδυνης ουδετερότητας Σημίτη.

16.05.2021

Πηγή: [Η Καθημερινή](#)